

Denisa Černá

POSLEDNÍ
ČLOVĚK NA PLANETĚ
ZEMI

COO
BOO

Poslední člověk na planetě Zemi

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Denisa Černá
Poslední člověk na planetě Zemi – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Denisa Černá

POSLEDNÍ
ČLOVĚK NA PLANETĚ
ZEMI

COO
BOO

*Mamče, která mi předčítala už v kolébce.
Díky tobě jsem v knihách našla svůj domov.
Tatkoví, který vždy věřil v mé sny.
Ségre, která už od malička přetábla větvi každého,
kdo se mi pokusil ublížit.*

*Zvláštní poděkování patří mé bývalé češtinářce
Petře Ernestové, díky které jsem poprvé v životě
uvěřila v sílu svých vlastních slov.
Taky děkuju Archimu, který v tento příběh
věřil od samého začátku.*

© Denisa Černá, 2023

Illustrations © Adéla Stopka, 2023

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7661-703-2

ISBN e-knihy 978-80-7661-715-5 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7661-716-2 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-717-9 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ČÁST PRVNÍ
V OBLACÍCH

1

Deset...

Přátelé, zdravím.

Devět...

Jmenuju se Nico. Nico 1633.

Osm...

Vítejte v Polis 1.

Sedm...

V posledních sekundách roku 300 po Zániku.

Šest...

Prezidentka Kleinová tvrdí, že kráčíme do nového století s výhlídkama dalšího vývoje lidský rasy, dalšího prospěchu a blahobytu.

Pět...

Já tvrdím, že tohle bude století těch nejgrandióznějších parties a nejlíbivějších bejbies a bejbů.

Čtyři...

Tohle je dnešní svět, přátelé.

Tři...

Svět plnej zábavy, parties, sexu a múziky.

Dva...

Jste ready?

Jedna...

Tak si držte klobouky. Protože tohle bude jízda. Story začíná...

ŠŤASTNÝ NOVÝ ROK!

Stojím na střeše jednoho z mrakodrapů, v uších mi hraje takovej festvní song, kterej nám vždycky na Novej rok pustí všem do sluchátek, a čumákuju na ohromný zářící světýlka na černým nebi. Ohňostroje všech barev, co vás jenom napadnou, hýbající se obrázky, celý je to pěkně promakaný. Pracující dělníci, gebící se doktoři, slovo EVOLUCE, co třikrát změní barvu, než se rozprskne do takový pěkný imitace hvězd, který padaj dolů a dolů a rozptylujou se nad Polis, dokud úplně nezmizí.

Vysoko na obloze už vlaje prskající vlajka Polis 1, všichni na ni civí s otevřenýma pusama, odráží se jim v očích, rudá a zlatá, krev a blahobyt. Já ale mrkám na ty malý hvězdy, jak se pomalu rozpouští ve vzduchu těsně před tím, než dopadnou na střechy pod náma. Puf. Jedna pryč. Puf. A druhá. Puf, puf, puf, všude kolem padaj a mizí a nikoho už nezajímaj. Jejich životnost vypršela, přátelé. Všichni jsou happy grepy a jásaj při pohledu na ukázky filmů, který tenhle rok půjdou do kin. Ty filmy jsou vysílaný na celý kopuli, která normálně imituje oblohu, v těchhle slavnostních momentech se ale vždycky promění v obří telku. Aby všichni hezky viděli, to se ví.

Ty nový filmíky mě sice zajímaj, to teda jo, ale tak nějak na mě v tu chvilku padne takovej divnej splín, kamarádi, jak koukám na ty umírající hvězdy. Někdy jsem fakt měkkota, to vám povím.

Pak ale zase vzhlednu, páč se na kopuli objeví prezidentka Kleinová se svým novoročním projevem. Skrze silvestrovskou múziku nám všem do myšlenek vtrhnou její slova. Civíme na ni, na její obličej na nebi, na její pusu, která se nehejbe, na její oči, který mluví za ni. Čip má schovanej pod vlasy za uchem. Říká:

Drazí občané Polis 1, vítám vás u této slavnostní příležitosti. Právě jsme vkročili do roku 301 po Zániku. Do prvního roku nového století. Necht' je to století evoluce, blahobytu, vývoje, a především

nechť se jedná o dalších sto let, kdy se nám podaří zachovat lidskou rasu. Tento rok nás čeká spousta zajímavostí, od nových zábavních kin přes novou příchuť cibusu až po nové výzkumy civilizačních chorob – a věřte mi, tyto výzkumy už velmi brzy dospějí k nalezení správných léků. Přeji nám mnoho věrných silných občanů, kteří budou vždy pracovat pro Polis a žít pro lidskou rasu. Nejvíce nám však přeji spoustu deště – nechť je tento rok úrodnější než ten minulý. Šťastný nový rok.

Prezidentka se na nás z nebe usměje a zmizí.

Začnou pouštět ty stejné reklamy jako předtím a já se prorvu davem lidí zpátky do bytu, kde najdu automat na cibus. Na silvestra máme vždycky právo na tři cibusy najednou, což je fakt luxus. Navolím si růžovou příchuť, protože tu já mám nejradši, a o momentík později už mám v ruce růžovej sáček s brčkem. Tak tam stojím a cucám cibus a přemejšlím, jestli si dám ještě jeden prášek, nebo jestli ty tři stačily. Leo jich má vždycky tunu. Já teda vůbec nevím, kde ty prášky bere, protože dneska je po nich velká shánka – ale bylo by pěkně neslušný zeptat se. To teda jo. Takže nad tím radši moc dlouho nepřemítám a místo toho cibusem zapiju ještě jeden prášíček. O chvíli později se mi už hezky motá šišule a pusa se mi sama od sebe usmívá a já jsem tak happy, jak jen můžu být. Vzpomenu si na ty mizící hvězdy a najednou mi to celý přijde hrozně vtipný, takže se začnu gebit a řeknu: *Bobo, pusť ňákou múziku, na kterou se dá pořádně trsat.*

A Bobo řekne: *O-K. Hraje: Teddy Picker, Arctic Monkeys.* A já začnu poskakovat po místnosti, dovnitř už ze střechy proudí ostatní, party pokračuje.

Přátelé, musím se přiznat, že dneska vám toho moc vysvětlovat nebudu – jsem na to dost mimo. Ale brzo to všechno pochopíte. Brzo vám to bude všechno jasné jak facka. Pro teď

vám ale nabídnu takovou malou ochutnávku dnešního světa: Bobo.

Je to ten nejlepší vynález v historii lidstva, aspoň takhle nám to vysvětlili ve škole. Od té doby, co lidi začali používat Boba, se svět tisíckrát zlepšil. Všecko je rychlejší. Nikdo nemusí ztrácet čas. Vývoj postupuje vpřed bleskovým tempem a tak dále a tak dále.

Začněme takhle – každý mimino, co se narodí v Polis, podstoupí operaci, kdy mu za ucho vtisknou čip. Když trochu povyroste, daj mu na ruku takovej pěkněj náramek – Boba. Neptejte se mě, kdo přišel s takovým bizarním názvem, to vám nepovím, nikdo to neví. Podle mě si ten vynálezce prostě řekl, že Bobo zní jako švanda jméno, a bylo to. Tak dneska přece jenom fachtěj všecko. Je to prča? Jestli jo, tak to bereme.

Bobo je automaticky napojenej na ten čip a zároveň na celou internetovou síť v Polis a podobný srandičky. Díky Bobovi spolu všichni mluví v myšlenkách. Celá komunikace je díky tomu strašně rychlá, páč nemusíte artikulovat. Já si, přátelé, nedokážu ani představit, kolik času lidi dřív promrhali tím, že mluvili nahlas. Dneska už nikdo pusou nemluví – používáme ji na pití cibusu a na muckání, a to je asi tak všechno.

Je tu ale jeden háček. Musí existovat něco, co vaše myšlenky blokuje, nějaká jako zeď, díky který nebude celej svět vědět, co si myslíte, díky který můžete k ostatním vysílat jen to, co vysílat chcete. Takže kromě čipu máme v uších nonstop sluchátka, takový mini věcičky, který nikdy nesmíme vyndat, a ty nám do kebký pouštěj múziku. Stačí říct Bobovi, co chcete poslouchat, a je to tam. Někdy ani to nemusíte dělat – Bobo je tak chytřej, že dokáže vycítit, jakou máte náladíčku, a tomu přizpůsobí playlist. Je to fakt hlava. Ty songy fungujou jako taková obranná hradba, řekněme, aby se vaše nejniternější myšlenky

nerozprskly do světa. To by pak byl každej úplně odhalenej, žádný soukromí, žádný tajnosti, a to si nikdo nepřeje. By mě asi kleplo.

Teď k tomu náramku. Tak třeba řeknete: *Bobo, chci vidět, co se dneska v Polis děje*. A z náramku vám do vzduchu vyletí taková obrazovka a na ní vyskočí různý události, kterých se můžete zúčastnit, jsou tam i živý přenosy z akcí, který se právě konaj, a Bobovi stačí říct, že chcete jít tam a tam, a on už se napojí na vaše fáro nebo na váš tubus a vy tam v cuku letu jste. Bobo ale taky obsahuje obrovskou databázi filmíků, hlavně romantický komedie, ty tam jsou nejvíc. Ty já mám rád, to se ví. Taky tam jsou elektronický knížky, miliony knížek, a já se musím přiznat, že bych je měl číst víc – je to přece jenom bonus pro nejvyšší sektory, takže bych měl být vděčnej za to, že k nim mám přístup –, jenže já čtu prostě hrozně pomalu a nedokážu se na to pořádně soustředit. Mezi kapitolama furt vylítávaj reklamy na různý hry a nový filmy a mě to vždycky tak jako pohltí a tu knížku pak vypnu a jdu si pustit film. Je to se mnou těžký, přátelé. Ale kdo se může divit? Všichni to tak dělaj. Ty knížky jsou navíc přišerně předraženy, a to pak každýho hned přejde chuť. To teda jo.

Bobo taky funguje jako navigace, jako životní poradce, kontroluje, kolik bodíků utrácíte za co, a staví vám z toho měsíční rozpočet, prostě je to váš nejlepší kámoš. *S Bobem už nic nebude stejné, s Bobem vpřed, s Bobem do budoucnosti*, říkaj reklamy. Ty reklamy v podstatě Boba ani nepropagujou, páč ho všichni maj – je trestný nemít ho –, ale podle mě nám je vysílaj, aby nám jako udělali radost, že toho Boba máme a že nám pomáhá. Což je pravda. Vždycky je mi pak příjemně teploučko a jsem happy grepy a jsem vděčnej za to, že Bobo existuje. Nevím, co bych bez něj dělal. Asi bych natáhnul brka nebo co.

Kromě čipu a Boba máme ještě jednu věc na těle, kterou dřív lidi prej nepoužívali – filtry vzduchu v nose. Jsou to takový malý, skoro neviditelný trubičky, díky kterým se nenakazíme tou nechutnou nemocí, která zabila všechny ostatní lidi. Po tom druhým Zániku před nějakými dvěma sty lety jsou všichni ještě opatrnější než dřív.

Já teda nevím jak vy, ale já se vůbec nedivím. Během prvního Zániku umřela většina lidí, což moc přímo nebylo, měli jsme na to jeden celej předmět ve škole. V podstatě nám každej tejden opakovali to samý – kromě Polis existuje i nějaká hnusná věc, která se jmenuje Natura, a ta způsobila, že je teď většina populace mrtvá. Začala se prej šířit po světě a lidi začali masově umírat, většina populace přestala být plodná, všude byly zemětřesení a požáry a všechny možný katastrofy, kterých je Natura schopná... no prostě úplnej binec.

Proto se na světě vybudovaly Polis. Jsme tu všichni schovaný před Naturou. Kdyby se sem Natura jakkoliv dostala, máme filtry v nose a sprejujeme se ochrannýma prostředkama, který jsou automaticky v každý domácnosti.

Být v Polis je pro naše vlastní dobro. Je to jedinej způsob, jak může lidskej druh přežít. Původně jich bylo šest, ale poslední dvě Polis byly zničený během druhýho Zániku, takže teď na světě existují jen čtyři. A my se prej máme nejlíp. Slyšel jsem, že v Polis 4 lidi ustavičně umíraj na omrzliny. To já si, přátelé, nedokážu představit. Odjakživa si žiju v pěkným teploučku, až si někdy přeju, abych na chvíli skočil do Polis 4 na osvěžení. Ale co. Nebudu si stěžovat. Mám v sobě prášíček a je mi líbově.

Skáču a trsám a svět se motá a já se točím, abych se motal ještě víc, protože je to bžunda. Všude kolem jsou lidi a pěkný bejbies a bejbové a tenhle rok půjdou do kin nový filmíky

a Bobo bude mít v databázi nový hry a otevírá se nová litérna a já mám nejlepší fáro na světě a dneska si můžu dát ještě dva cibusy a, přátelé, žiju v roce 301 po Zániku.

A můj život je grandiózní.

2

Brrm, brrm, brrrrrrm.

Startuju motůrek svýho fára do začátečních tónů „Wake Me Up Before You Go Go“ od Wham!, což je jeden z mých oblíbených songů z předZánikový múziky, abych se vám přiznal. Je hrozně dobrej na takovou tu lehkou bezstarostnou náladičku, kdy vás nic netrápí a máte se úplně libově a víte, že váš čeká prima den. Bobo mi ten song už před uherákem hodil do sluchátek a od té doby se tý melodie nemůžu zbavit – a ani nechci, přátelé. S tímhle hitem v kebuli bych klidně i zhynul.

Tak, a teď si držte klobouky. Vyrážím, jedu po svý parádní střeše, šlapu na pedál a nabírám rychlost, autočočky v očích schovaných za mýma famózníma černýma brejlema se aktivují a přede mnou se objeví modrá digitální silnice.

Bang bang bang a svištím si to po střeše, a potom tři, dva, jedna, letím. Vzduch mi ovívá parádní modrou paruku, protože mám samo sebou stáhnutou střechu, a zhluboka se nadechnu a po ksichtu se mi rozlije blaženej úsměv jako spokojený rozlitý mlíko na zemi. To byla metafora, přátelé. Až na to, že totálně šitská, protože mlíko je dneska fakt komodita a já ho mám tak jednou za měsíc, i když jsem Áčko (což je ten nejbohatší sektor a já vám to všechno hnedka vysvětlím, to se nebojte, ale trpělivost přináší růže, přátelé, ať už je růže cokoliv), takže

rozlitý mlíko by bylo fakt smutný a brečelo by, jelikož by se vyplejtvalo.

A dneska se plýtvat nesmí. Dneska jsou těžký stravovací časy. Aspoň že my, poslušní obyčejní občané, se tím moc zabírat nemusíme, páč prostě dostáváme třikrát denně cibus, kterej nás nasytí. Dokonce to funguje i na žízeň, je to vlastně dva v jednom. Prča. Jídlo a pití třikrát denně a pár specialit jednou měsíčně pro Áčka, a je to. Ve škole nám říkali, že dřív lidi hodovali třeba celý dny a chodili i zvracet jen proto, aby mohli dál jíst – to mi teda přijde naprosto nechutný. Takový plýtvání. A navíc, jídlo je na to, abych nenatáhnul brka hladý, ne pro *zábavu*. To je prostě směšný. Však to musí bejt příšerná nuda. Si radši pustím film.

No, abych to zkrátil. Svištím vzduchem po těch imagiárních silnicích, který vidím jenom já a pár tisíců bohatých vyvolených, a pode mnou je Polis 1. Mrakodrapy jeden vedle druhýho, přátelé, baráky všude, kam se podíváte. Před Zánikem měli prej lidi ulice a něco jako parky a podobný zbytečný ztřeštěnosti, ale na to dneska není místo. Je tu hodně lidí na malým prostoru, na kterým se navíc nedá kopat pod zem, páč jsou často takový zemětřeseníčka, a já se v tom teda moc nevyznám, ale prostě by to tam ty lidi zabilo. Takže pod zem nechodíme, tudíž máme ještě míň prostoru.

Každopádně místo ulic existujou tubusy, což je mnohem efektivnější a rychlejší. Každěj má doma takovej tubusík, do kterýho si vleze, navolí, kam chce jet, a ono ho to tam zaveze skrze všechny ty budovy, protože jsou spojený, takže teoreticky je to vlastně celý jeden velkej barák.

Abych se přiznal, když jezdím ve svým fáru, radši se dívám nahoru a před sebe. Dole není nic moc zajímavýho – do všech světových stran se do nekonečna táhne Polis, barák vedle ba-

ráku. Nahoře je obloha. Taková pěkně oranžová, sem tam še-
dej mráček, což je vždycky dobrý znamení – déšť je totiž
dneska taky velká vzácnost. Když prší, všichni jsou happy
gropy, protože to znamená, že aspoň na chvíli nebude takový
vedro k udušení a že třeba dostaneme nějakou výjimečnější
příchuť cibusu.

Takže si letím oblohou a užívám si života, znáte to. Pak
řeknu Bobovi: *Zavez mě k Ali.*

A Bobo řekne: *Ali 2543, sektor A, budova 567, patro 40,
byt 3. Potvrzujete?*

A já řeknu: *No jasňáčka prdlačka, Bobo.*

A pak auto změni směr a já svištím níž, k Ali. Já to svoje
fáro většinou řídím sám, kamarádi, to teda jo, ale když někoho
hledám, je prostě rychlejší přenechat to Bobovi. To bych taky
Ali mohl hledat tři hodiny, že jo. A to nikdo nechce, páč jsem
tam měl bejt už před dvaceti minutama.

Než k ní ale dojedu, musím vám o ní něco povědět. Tak-
že – s Ali mám nějaký ty techtle mechtle, jestli mě chápete, už
dobrej měsíc. A začíná bejt docela otravná. To je furt něco. Nej-
dřív to byla fakt přča, líbání se na střeše a sexování v tubuse,
však to znáte. Ale teď je to furt láska sem, láska tam, a nejhör-
ší jsou ty její kecy o otevření se jeden druhýmu. No to bych
hodil kýbl. To vám musím vysvětlit.

Jak už víte, tady v roce 301 po Zániku posloucháme furt
songy, díky kterým vlastně nikdo neví, co si myslíme. A když
máte tu zvrácenou chuť někomu se totálně kompletně ABSO-
LUTNĚ otevřít a nechat ho vidět vaše nitro nebo jádro nebo
podstatu a tak dále, můžete. S tím, že oni se zas otevřou vám,
takže vlastně dojde k takovému podivnému splynutí dvou by-
tostí, který si najednou úplně porozumí a stoprocentně se znaj
a jsou spolu silnější a bla, bla, fuj.

Když jste takhle pošahaný, domluvíte se na stejným songu a ten si pak záměrně pustíte, zatímco se tomu druhému díváte celou dobu do očí (takže od vás musí být v nějaký rozumný vzdálenosti, abyste se viděli, chápeme), no, a ono se to stane. Co se během toho děje, to vám nepovím, protože to nevím. A ani nechci. Je to pro magory. Zamilovaný páry, co spolu chtěj bejt navěky a podobný kraviny.

V dnešním světě musíte bejt pěkně obezřetný, když se vás lidi ptaj, co zrovna posloucháte – za prvý je to dost neslušný, to se prostě nedělá, a zadruhý se z toho člověka pak může vyvinout nějaký stalker, co s váma chce duševně splynout, a vy jste nahraný. Takže žádný prozrazování oblíbených songů, přátelé. Je to nebezpečný.

No, a o týhle věci Ali poslední dobou furt mele. Což mě, jak jistě chápete, fakt děsí. Takže jsem se rozhodl, že to dneska ukončím. Ale ona to ještě neví.

Zaparkuju na střeše před jejím bytem, ale fáro nevypnu, protože ona už je skoro venku ze dveří. Na hlavě má tentokrát tyrkysově modrý vlasy sepjatý do takových dvou bobek po stranách, což mi upřímně přijde docela roztomilý. Otravná sice je, ale to nic nemění na tom, že se mi líbí. V očích má fialový čočky, pusu natřenou fialovou rtěnkou, v ruce malou růžovou kabelku a na sobě modrofialový proužkovaný šaty, takový vzdušný z tenký látky, protože dneska se všichni snažíme být oblečený co nejmíň. Zároveň se ale mažeme takovým spešl opalovacím krémem jak bláznivý, jinak bychom asi šohřeli. Ha. Některý dny jsou tak horký, že tohle vlastně ani nebyl vtip.

To abych vám, kamarádi, vysvětlil ty paruky. Věc se má tak, že lidská rasa během dějin pozbývala chlupy, dokud je nepozbyla úplně. Fakt. True story. Taky mám za to, že tam hrál roli

nějakej prapodivnej virus, ale já obecně ve škole moc nedávám pozor, takže si nejsem úplně stopro jistej.

Každopádně všichni dneska nosíme paruky – jsme s nima mnohem hezčí, než kdybychom kolem chodili plešatý, že jo, slouží jako dobrá pokrývka hlavy, a navíc se dají každěj den měnit, takže je život o něco pestřejší. Teda pro ostatní – já mám rád svoji modrou paručku, kterou nosím všude a za všech okolností. Všichni kolem mě se pořád mění. A já se rád obklopuju věcma, který jsou... stálý. Mám pak pocit, že nikdy neodejdou. Že mám jako nějakej pevnej bod. Moje paruka je můj pevnej bod. Moje záruka, že já jsem pořád já. Jestli to dává smysl.

Ali nic takovýho samo sebou nechápe, ta se mění furt. Člověk má pak někdy problém rozeznat svoje známý. Díky bože za Boba, kterej mě vždycky ujistí o identitách ostatních, když jsem na vážkách. Co bych si počal bez svýho Boba? Nevědomky ho pohladím, načež mi dojde, že jsem právě pohladil svůj náramek, a zastydím se. Někdy jsem fakt patetickej.

Tohle celý téma je docela obsáhlejší, takže musíme začít od tvoření dětí. Věc se má tak, že dneska už je hrozně málo plodných lidí. Jenže vzhledem k tomu, jak málo nás je a jak rychle naše rasa vymírá za posledních pár století, musí dojít k nějakým opatřením. Jako kvůli sebezáchově, chápeme. Takže ty plodný paní a páni jsou v takových centrech, kterým se říká Fertilis a kde pomáhají lidský rase přežít. Maj za to spoustu bodů navíc a všechny příchutě cibusu, a prostě jsou happy gropy. Kdybych byl plodnej, možná bych tam šel taky. Člověk si celej život hová a jediná jeho práce je oplodňovat. To by mi teda problém nedělalo, to vám povím. Ha.

Takže v tomhle centru Fertilis se tvoří děti. Manželé tam vždycky přijdou a absolvujou různý zkoušky, aby Polis prokázali, že jsou dostatečně zodpovědný a schopný vychovávat

děti, *naši budoucí generaci, naši záchranu*, jak říká prezidentka Kleinová. A když těma zkouškama projdou úspěšně, můžou se s doktorem domluvit, jak jejich dítě bude vypadat. Na takovém stroji si navolí základní rysy v obličejí, barvu očí, výšku, váhu a taky pár základních vlastností – třeba dispozice k inteligenci, síle a tak. No, a pak z toho celého procesu vzejde mimčo, který stráví ještě dva roky v nějakých dalších speciálních zařízeních, kde ho učí, jak se zachází s Bobem a jak se mluví v myšlenkách a podobně. Jak vidíte, trvá to nějakou dobu, než se to mimčo dostane k rodičům, který se o něj začnou konečně starat a vychovávat ho.

Tohle s sebou ale nese taky nějaký následky – každé je dneska perfektní. Jasně že všichni nevypadáme úplně stejně, ale najdete mezi námi spoustu jedinců, který jako by si z oka vypadli. Nějaký rodiče své děti totiž rádi tvoří třeba podle celebrit z filmů. A když se těch rodičů sejde víc, výsledkem jsou desítky stejně vypadajících dětí. Proto si všichni pořád mění paruky a čochky a oblíkaj se tak barevně a barví si kůži a tetujou si obličej. Každé chce být originální, každé se chce odlišit.

Tohle je samo sebou jenom moje domněnka, přátelé, to mi ve škole neříkali – ve škole nám obecně o těchhle věcech nic moc neříkaj. Ale to si nechte pro sebe. Dneska je nebezpečný jít proti systému. Lidi se čas od času vypaří a vy je už nikdy nevidíte. Jako by se po nich slehla zem. A přitom se vždycky zdaj být úplně v pohodě! Ale asi nejsou, že jo. Fuj, radši na to nemyslet.

Ali se na mě usmívá a sedá si do fára. *Čauky mňauky*, říká. *Čau.*

Tak kam dneska pojedeme?

Zašklebím se a dupnu na plyn. Uvidíš.

Vystřelíme do vzduchu a já vidím, jak Ali otvírá pusy ve výkřiku, ale donese se ke mně jen ozvěna v jejích myšlenkách. Přes sluchátka se žádný zvuky kromě hudby slyšet nedají.

Nezpomaluju. Svištím po klikatých silnicích, zatačím a Ali se vedle mě kinklá ze strany na stranu, vráží jednou do mě, jednou do postranních dveří. *Co děláš, Nico? Zpomal!*

Neodpovím. Místo toho se mi pusa roztáhne do spokojeného šklebu a v myšlenkách k ní vyšlu radostný zavýsknutí. Dostaneme se k dlouhým silnicím, která jako by se táhla do nekonečna. Prudce zabrzdím a mrskne to s náma dopředu. Pásky nás zastaví dřív, než hlavou rozbijeme přední sklo. Mrknu na Ali, která vypadá totálně otřeseně. *Můžeš mi, prosím tě, vysvětlit, co to do tebe vjelo? Co to jako mělo být?*

Pokrčím rameny. *Tobě se to nelíbilo?*

Otevře pusy a nadzvedne obočí, jako by nedokázala uvěřit tomu, co jsem právě řekl. *Děláš si srandu?*

Ani v nejmenším, odpovím, odvrátím od ní pohled, fáro zarve a ve vši rychlosti se rozjedeme po té dlouhatánské silnici před náma. Žádný auta na obzoru. Jen já, moje fáro a nekonečná dálka. Jo, a Ali. Ali, která ječí – a ječí tak nahlas, že to slyším i já skrz myšlenky. Rozladěně mlasknu a řeknu: *Bobo, ztlum ji.*

A pak už neslyším nic, jen svoji grandiózní múziku, která je ještě hlasitější než předtím. Tohle je ráj. Tohle je ten moment, kterej chci žít dokola a dokola. Navěky věků.

Ali má ještě furt otevřenou pusy, takže asi pořád rve. Taky má dost vykulený oči. Nakonec toho má asi dost, protože se mi pokusí vzít volant. *Hej, nech toho!* zakřičím na ni se svaštěným obočím. *Rušíš mě.*

Otoč to, otoč to, otoč to! rve ona, když si ji konečně zapnu.
Proč?

*Protože nabouráme, ty debile! Nabouráme!
A do čeho? Předstírám, že jsem úplně blbej.
Do ochranný zdi, blbe! Otoč to, otoč to!
Já žádnou zed' nevidím.*

Tohle není sranda!

Zasměju se. *Já se docela bavím.* A pak na to úplně šlápnu. Před náma jsou pořád baráky, ale já vím – a Ali očividně taky, její táta je politik, takže jí to asi musel říct –, že dál už Polis nepokračuje. Je to jen iluze, která nám má navodit pocit, že Polis je nekonečná. Že Polis je to jediný místo na zemi. A v podstatě je. V podstatě.

Dole na zemi kolem zdi chodí strážci Polis a samo sebou ji chrání. Nebo spíš chrání lidi, aby do tý zdi omylem nenapálili a neusmažili se. Většina lidí ani neví, že nějaká zed' existuje. Ale já jo. Protože jsem tohle dělal už tisíckrát.

Blížíme se. Bobo začne výhrůžně pípát, silnice se zbarví do červena, Ali ječí a já se řehtám. Řehtám se z plných plic, řehtám se, protože je to sranda, řehtám se, protože můžu natáhnout brka, tady a teď, řehtám se, protože mi v žilách proudí adrenalin a jsem naživu a jsem NAŽIVU a všechno je rudý a všechno pípá a bliká a do uší mi rve múzika a Ali mi zaboří obličej do ramena a čtyři, tři, dva, prudce zatočím volantem a celý auto sebou smýkne a sviští těsně podél ochranný zdi, která bzučí elektrinou. Pak se začnu pomalu vzdalovat, až to úplně otočím zpátky. Zpomalím. Ali se napřímí a dívá se skrze prsty, zatímco já zvednu obě ruce do vzduchu a výskám a směju se, a pak se udejchaně svezu zpátky do sedadla.

Tak co na to říkáš? zeptám se.

Pomalou ke mně otočí hlavu, ve fialových očích kudly. Potom popadne kabelku a začne mě s ní mlátit do hlavy. *TY KRETĚNE! JÁ TĚ ZABIJU!*

Přátelé, já vím, že není chytrý smát se ženám, když jsou naštvané. Ale já si nemůžu pomoci. Gebím se, zatímco si rukama chráním hlavu, a nemůžu přestat.

Ty jsi normálně šílenej! Jsi prostě šílenej!

S tím nemůžu než nesouhlasit.

DEBILE! Sveze se zpátky do sedadla. Pomalu si začnu odkrývat hlavu a mrknu na ni skrze svoje zkrřížený ruce. *Tak co, chceš jít do kina?*

Vidím, jak zatíná pěsti vztekem. Místo dalšího výbuchu se na mě ale jen podívá a řekne: *Odvez. Mě. Domů. TĚĎ!*

A tak to udělám. Jen co dosedneme na její střechu, vyletí z auta a s kabelkou v ruce si to začne rychle rázovat ke dveřím. Než je za sebou zabouchne, ukáže mi vztyčenej prostředníček. Zašklebím se a pěkně pomaloučku se rozjedu domů.

Tak takhle já se rozcházím s lidma.

3

Takže, přátelé, co všechno se dá v Polis 1 dělat? Nico je váš průvodce.

Za prvý chodíme do školy. Samo sebou. Do těch škol jsme rozdělení podle sektoru, do tříd potom podle čísla. Já jsem třeba Nico 1633, takže jsem ve třídě s lidma 1600–1700. Vždycky se tam shromáždíme, hačnem si na svoje místo, vepředu se spustí obrazovka a z ní na nás začnou mluvit – tož v myšlenkách, samo sebou – různý lidi. Jeden mluví o historii lidský rasy, to je ten předmět, o kterým jsem vám povídal. Tahle hodina je vždycky trochu depresivní, páč pořád jen posloucháme o tom, jak lidi umírali. To se mi nikdy moc nelíbí. Mám pak takovej divnej splín.

V poslední části se to ale vždycky trošku zlepší, protože ten chlap hodinu zakončí povzbudivou řečí o tom, jak nás tentokrát Natura nedostane a jak musíme všichni táhnout za jeden provaz a pracovat pro Polis a pro lidskou rasu. Je to docela motivační. Akorát mě to už moc neba poslouchat, protože nám to pouští každý den. Evoluce, vývoj, švanda a zábava, práce a dřina, blahobyt a déšť, švanda a zábava, bude líp, bude líp, bla, bla, bla.

Jedna ženská nás učí o Bobovi, o nových možnostech, který nabízí. Pouští nám ukázky svých oblíbených filmů, v podstatě je to reklama, akorát místo rychlých střihů a akčního songu o tom mele stará ženská hodinu v kuse. Pak si každé otevře vlastního Boba a ten nás učí další tři hodiny o věcech, který musíme znát ve svém oboru.

Třeba já navrhuju fára, jako můj otec. Je to fajn prácička. Nic extra, ale vydělávám hodně bodíků a nemusím nic moc dělat, protože Bobo mi se vším poradí a spoustu věcí navolí za mě. Já vybírám barvu a tvar a výkon a různý srandovní spešl vychytávky, jako barevnej pohon nebo masážní sedačky. Taký jsem vynalezl super hru, kdy se vám do cesty začnou projektovat různý překážky a vy musíte uhejbat a přeskakovat je a zatáčet a šlapat na plyn, jinak vás dohoní zombíci. Je to švanda. Po tý hře je pěkná poptávka. Když jsem s tím přišel, otec mi poprvý a asi naposled v životě řekl, že je na mě pyšnej. To bylo prima. Taký mě poklepal po rameni. Jsem se skoro rozfňukal.

Otec byl na mě vždycky o trochu hodnější než matka, která většinu času dělá, že neexistuju. Nikdy jsem nepřišel na to, co jsem udělal špatně. Každopádně teď už je mi osmnáct, takže žiju ve vlastním bytečku s vlastní střechou a matku vídám tak jednou za měsíc na obchodních parties, kam chodí Áčka. Vždycky se všichni vyfíknou a pak tam stojí nebo sedí, pijou příšerně drahý

koktejly, což je absolutní tajemství, nikdo v Polis se o tom nesmí dozvědět, dokonce vás nechaj podepsat přísahu, kterou stvrzujete, že o tom nikdy nikomu nepovíte – fakt, nekecám –, a baví se o blbostech a tváří se bohatě. Tadyty parties nesnáším, protože musím být nudnej a vyměnit svoji supr čupr modrou paruku za obyčejnou hnědou. Abych rodiče neztrapnil, prej. Staříci dnešní módu vůbec nechápou. Nějak je jim fukajz, že vypadaj stejně jako ostatní.

Od čtyř let do dvaceti jsme ve škole, kde se trénujeme na svoje specifický povolání. Pak adieu a zbytek života strávíme v práci.

Jak se to teda má s těma třídama, ptáte se? Je to lehký jak facka. Áčka jsou nejbohatší – tam patřím já a mí rodiče, jak už vám asi došlo. Je nás dost málo, nějakých deset tisíc vyvolených. My jsme Áčka díky mému prapradědovi nebo co, jelikož ta hlava chytrá vynalezla lítací fára. Díky němu teď můžou všichni jeho potomci navrhovat autáky, mít nejvíc bodíků a topit se v luxusu. Díky, prapradědo.

Béčka jsou taky dost bohatý, je jich asi padesát tisíc, patří tam třeba doktoři, lidi, co vytváří čipy, specialisti a tak dále. No, a pak máte Céčka, to je taková průměrná třída, maj se dobře, ale můžou si dovolit tak jednu knížku za měsíc. Děčka si nedovolí žádnou. A Ěčka ani nevědí, co je to knížka. Kdybych se narodil jako Ěčko, nevím, co bych dělal. Asi bych skočil do ochranný zdi a nechal se usmažit. Je to fakt smůla.

Na druhou stranu, Ěčka ani nevědí, že existuje nějaký lepší život – žijou si ve svém sektoru, chodí do levných 4D kin, pijou cibus bez chuti, pracujou pro lidskou rasu a jsou happy grepy, protože nic lepšího neznaj. Nebo tak mi to aspoň vysvětlil otec. Takový věci by se ale šířit neměly, je lepší, když se sektory drží daleko od sebe, aby nám Ěčka, Děčka a Céčka

nezačaly závidět. Běčka se s náma normálně baví, protože jsou dostatečně bohatý na to, aby jim to bylo šumák. A když jim to šumák není a začnou dělat trable, systém je vymaže a je to. Problém je fuč.

Otec mi tohle všechno pověděl, když jsem se ho na to jednou ptal – podle něj je lepší, když se to dozvím od něj a nepustím se do žádných vlastních akciček. Jako že bych třeba zašel do sektoru E a na vlastní oči zjistil, jak to tam vypadá. Táta to tak prej udělal, když byl mladej, a odnesl si pěknou pokutu a monokla, protože ho někdo zbil. Prej si mysleli, že je z jiný planety, páč měl tenkrát fialovou kůži. Zrovna to přišlo do módy. Já si ho teda vůbec nedokážu představit s fialovou kůží. Dneska je celej starej a vážnej a nudnej. I když, abych se přiznal, já si kůži taky nebarvím – přijde mi to celý takový divný.

Co se týče zábavy, tý je v Polis spousta. Tak například naše 10D kina jsou žůžo. Přijdete, oblíknete si takovej srandovní černej obleček, lehnete si do pěkně pohodlnýho křesla, nasadíte si velkou helmu a pak už jste v úplně jiným vesmíru. Všecko, co se děje ve filmu, zažíváte na vlastní kůži – na tom oblečku jsou totiž senzory či co. Samo sebou je to utlumený, nikdo nechce mít pocit, že ho střelili do břicha (au). Ale když jdete na nějakej ten erotickéj filmík, těch je dneska habaděj, ty senzory s váma umí dělat zázraky. To teda jo. Tohle často prováděj páry, co už se nudí a nevědí, jak si oživit svůj sexuální život. A taky lůžři. Ale těch moc není, páč jsme všichni tak dokonale krásný a úspěšný. Dneska se daj bejbies a bejbové najít všude. A střídat je jak ponožky je úplně normální. Říká se, že člověk by se měl oženit až po tom, co si užije minimálně s padesáti lidma. Je to takový jako pravidlo.

To mám ještě co dělat. Zatím mám za sebou jenom jedenáct bejbies a pět bejbů. Leo prej má dohromady šedesát.

Už byl šestkrát na kontrole. Když překročíte deset lidí, musíte jít na všemožný různý vyšetření, aby si ověřili, že jste zdraví a že nešíříte žádný choroby. Nechceme všichni vymřít uprostřed Polis, když se v ní před smrtí schováváme, že jo. To dá rozum.

Já šel zatím jen na jednu prohlídku. Vůbec se mi nechtělo, je to celý takový nepříjemný, chladný doktoři v bílém a jehly, a vy tam chodíte nahatý jak nějaké experiment. A navíc se celou dobu klepete strachy, že vám zjistí nějakou přenosnou chorobu a vymažou vás. Ale musel jsem tam jít, páč Bobo by mě jinak prásknul. Bobo ví všechno.

Dřív se prej používaly všemožný prostředky, aby se žádný pohlavní choroby nešířily, jenže ty vás zároveň chránily před oplodněním. A my nechceme chránit před oplodněním. My chceme oplodňovat. I když toho většina z nás není schopná, nikdy nevíte – co když se stane zázrak a někdo otěhotní? Takové věci se někdy dějou. Nesmíme ztrácet naději. Musíme mít víru v budoucnost a tak dále.

Jedna věc je taková šitská, to když chcete spát jenom se stejným pohlavím. Abyste to nepochopili špatně – se stejným pohlavím si užívejte do aleluja, to je všem fukajz, stejně jsme neplodný, takže je to jedno (v minulosti se za to prej lidi POPRAVOVALI, to mi přijde naprosto šílený) –, ale musíte mít na listu minimálně jednoho člověka opačného pohlaví, jinak si způsobíte problémy. Pak to totiž znamená, že jste to oplodnění ani jako nezkusili. Že se dostatečně nesnažíte. Že nemáte naději a nevěříte v budoucnost. A to vás pak stojí bodíky, což je pěkně blbý, páč bodíky operujou váš život v Polis. Díky bodíkům vám přichází každé den cibus a ohoz, díky bodíkům vám funguje tubus, fáro, dveře, dokonce i tlačítko na zubní pastu. Všecko. Všecko je díky bodíkům. Další důvod,

proč bych nechtěl být Ěčko. Ěčka maj těch bodíků tak málo, že bych brečel. 4D kina. Pf.

Zpátky k těm našim super 10D kuriozitám. Díky takový spešl helmě vidíte všude kolem sebe a cítíte všecy vůně, závaný větru, déšť, prostě všecko. A to lehátko se s váma hejbe. Je to fakt boží. Navíc se často stává, že když je hlavní postava opilá (což v dnešních filmech není neobvyklý), přepadne vás taky taková divná mrákota a máte pocit, že se všecko motá. A když je někdo ve filmu fakt nahajpovanej a má energie na rozdávání, máte najednou pocit, že zdoláte cokoliv. Cokoliv, kdykoliv, jakkoliv. Protože můžete. A všechno je v ten moment hrozně krásný.

Zkrátka, naše 10D kina jsou grandiózní. Doporučuju, přátelé.

Taky máme posilky, abychom se udrželi v kondici, to se ví. Každěj by tam měl zajít aspoň jednou týdně, nebo si garantuje průšvih. Lidská rasa musí být silná a zdravá.

A pak tu je samo sebou moje úplně nejoblíbenější sranda – lítárny.

*

Milí přátelé, právě vcházím někam, o čem se vám nikdy ani nesnilo. Je to fakt grandiózní.

Poslouchám svoje supr čupr Arctic Monkeys, dupu dolů po schodech, a pak mě to praští do ksichtu – kouř, takovej ten fajnověj lehce voňavej, co se v takových podobných podnicích vyskytuje. Světýlka tu blikaj jak šílený, ale já mám naštěstí svoje parádní brejličky, který ten jas aspoň trochu zjemňujou. Ale tohleto není až tak bizarní – co je bizarní, to jsou ty lítající lidi všude kolem.

Vítejte v lítárně, kamarádi. Lítárny jsou jen pro Āčka a Běčka, jelikož stojí dost bodíků. Po zemi jsou takový obří větráky a já vám nevím, jak to celý funguje, ale každopádně je

to fakt přča. Ne taková, jako když lítám ve svém fáru, to je jasný, ale blíží se to tomu. To teda jo.

Celej ten lítací prostor je uzavřenej za průhledným sklem, aby lidi mohli čas od času vyjít a dát si drink na baru – tahle aktivita je totiž ještě větší přča, když se vám kapku motá hlava. Nejdřív si to teda rázuju k baru, kde si natukám jednoho ra-keťáka a kopnu ho do sebe. Pak si pořádně zavážu tkaničky, ujistím se, že mám pořádně zaplejš pásek a zastrčený tričko; lidi tu nejsou zvědaví na nějaký obnažování. A jsem ready.

Otevřít dveře, krok dopředu, rychle zavřít, jsem tam. Vy-letím do vzduchu jak šípka, ježišmarja, júva mane, štígro, že postavili dostatečně vysokej strop – to si, přátelé, říkám úplně pokaždý. Člověk je totiž vždycky v tom adrenalinovém napětí tak nějak happy grepy, že si zrovna neurazil palici a může dál žít.

Chvilíčku visím nahoře v prázdnu a mrkám na lidi pod se-bou (ten první výstřel je vždycky takhle vysokej, asi aby vás to hnedka vyděsilo) a pak už padám níž nad další větrák. Člověk tu musí být vždycky moc moc opatrněj, páč kdybyste někomu spadli na kebuli, nebyli by moc nadšený a mohli by po vás vymáhat bodíky. Naštěstí si sem vstup musíte zamlouvat do-předu a nebudeme si lhát, tohle je docela předražená sranda, takže se tu nikdy s nikým nemačkáte. Parádička.

Lidi všude kolem paří. Pustí si naplno múziku do sluchátek a pak to tu rozjížděj. Často ve dvou. To se ví, že většina z nich neposlouchá tu stejnou songu, lítárna je spíš na takový ty se-znamovací srandovní rande než na důležitý rozhovory o man-želství a podobných šílených nápadech, který často napadaj lidi, co se jeden druhýmu otevřeli.

Každopádně když se s tím druhým domluvíte, že chcete poslouchat třeba waltz nebo nějaký takový srandičky, docela

to jde. Teda, já to nezkoušel, ale kámoši říkali. Na ty kroky stejně moc nepotřebujete múziku, však je to furt jedno a to samý dokola. A navíc, v těch vzdušných proudech je fakt umění hejbat se lадně. Nějaký lidi to umí moc dobře, je to vlastně považovaný za umění, ale většina z nás se tu jenom houpe z větráku na větrák a sem tam hází salta. Mně stačí moje starý dobrý Arctic Monkeys, suprová náladička z raketáku a jsem happy grepy.

Dokud... Milí přátelé, tady přichází zvrát v mojí story.

Vznesu se o něco vejš. A tam asi dvě sekundy zevlím, než přepadnu po zádech dozadu – a v těch dvou kratičkých vteřinách se o pár metrů dál vznese postava, reflektor se odráží od zlatých třpytek na jejím těle, zlatý dlouhý vlasy vlajou ve vzduchu všude kolem ní, hnědá kůže maličko vystupuje ze stínu a naše oči se setkají jak v těch romantických filmech, na který čučím po večerech (když mě nikdo nevidí, jinak by to byl trapas, že jo), a ty její oči jsou – kočičí? A vidí do mě, přímo do mojí kebuly a dál, a sleduje mě, jak padám po zádech dolů. Svět se otočí vzhůru nohama a já udělám kotrmelec a doskočím na další proud vzduchu.

Vzhlédnu nahoru – nic tam nevidím. Nikdo tam není. A já přeskočím na dalších pár proudů, lítám si vzduchem a čučím před sebe, kolem mě se mihne pár stínů a otočím se a ona je tam zase. A mně do sluchátek hraje „Baby I’m Yours“, takže tohle může skončit jedině tak katastrofou. Ale mně to asi neva. Koneckonců, katastrofy jsou někdy taky k něčemu dobrý.

Takže se k ní přiblížím. Vznáší se přímo přede mnou, vypadá jak z nějaký zvláštní sci-fi pohádky se vši tou zlatou barvou, dívá se na mě a já zas civím na ni.

Co za songu asi tak poslouchá? napadne mě, páč oba kou-

káme malinko vyjeveně, a pokud jí hraje nějaká agresivní metalová múzika, mohlo by to znamenat něco úplně, ale úplně jinýho než... než co znamená ten můj výraz. No. Ale za to může „Baby I’m Yours“.

Přijde mi, že jsme pořád blíž a blíž, až nás najednou dělí asi metr. Reflektory na ní tancují a já v těch krátkých bliknutích světél zahlídnu její obličej, kterej mi zblízka připadá ještě sci-fi pohádkovější. Snažím se na ni napojit, možná ke mně přes ty songy její myšlenky nedolítaj – ale tím to asi nebude. Ona prostě jen nic neposílá. Jen na mě civí a nic neříká. Tak tohleto se mi, přátelé, snad ještě nikdy nepříhodovalo. Z vlastní zkušenosti vám můžu říct, že přibližně sedmdesát osm procent lidí furt mele a mele. Jenže ona je úplně zticha. Tohle bude fakt katastrofa. Cítím to v kostech.

A pak... pak je její obličej HODNĚ blízko. Zavane ke mně její vůně, hmm, připomíná mi to chuť oranžovýho cibusu. Prohlíží si mě jako nějakej podivnej obrázek, má trošku pootevřený rty a ty její oči jsou fakt kočičí – má totiž asi kočičí čocky. Anebo má doopravdický kočičí oči, čemuž teda jako moc nevěřím. To by bylo asi až moc bizarní.

Ještě chvíli si mě prohlíží, mně začne do uší hrát „Cornerstone“ (což je signál, že bych měl vzít nohy na ramena) a ona se potom najednou nakloní dozadu a spadne dolů, vlasy padaj za ní a přede mnou už je zase jenom změť reflektorů a stíny v dálce.

Když se konečně otrěpu, dalších pár chvilék lítám a koukám všude okolo. Hledám ji, ale už ji nezahlídnu.

Zmizela.

4

Možná se mi fakt zdála. To se někdy děje, že mám jako hodně živý sny a pak se probudím a prudce dechám a vůbec nechápu, co se to šmarja děje, a musím Bobovi rychle přikázat, aby mi do sluchátek pustil nějakou srandovně nebo relaxační múziku, páč se celej třepu a ta šitská technologie se mi naladuje na náladičky, takže mi do uší hučí hlasitej metal, a to mi teda, přátelé, vůbec nepomáhá. Jako vůbec. Absolutně. Vůbec.

Ale já vím, že to nebyl sen. Vím to, poněvadž jsem cejtíl ten trochu nasládlej pach z větráků v lýtárně, páč jsem cejtíl proud vzduchu, jak mě drží na nohou, páč jsem cejtíl, jak se mi potí ruce. A když něco cejtíte, tak to musí být pravdivý, ne?

Dneska jsem si k snídani navolil oranžovej cibus. Chutnal jako vzpomínka na její vůni, což je pěkně cvaklý. Ale já koneckonců docela cvaklej jsem, tak co se divím?

Stojím ve sprše. V krátkých intervalech na mě vždycky vyprskne voda ze všech koutů. Studená. Ach, osvěžení je ráj. Pak na mě vyprskne mejdlo, na hlavu mi trubice seshora kydne šampon, já si obojí rychle rozetřu a pak zase stojím a nechávám se poprskávat vodou, dokud ze mě všecko nesmyje. Nakonec se na mě ze všech stran nahrne proud vzduchu a vůně, kterou jsem si cécéá před tisíci lety navolil. Nemám páru, co to je, ale voní to žůžově a já to nikdy nehodlám změnit. Chci mít svoji vlastní vůni, chápete. Něco, co mě jako identifikuje. Co mě dělá mnou. Stejně jako moje modrá paruka, kterou teď musím, do řiti, vyměnit za hnědou, protože se chystám na jednu z těch áčkových parties, o kterých jsem vám povídal. Jenže tahleta je prej nějak důležitější, jelikož tam bude

prezidentka Kleinová a její gang (čtěte: poradci, účetní, bla, bla, já jim prostě říkám gang, kdo se v nich má vyznat).

Ze sprchy zamírím k velký obrazovce v šatně, kde kliknu na ikonku s oblečením, pak si zvolím *formální*, vyberu si z desítky obleků, který všechny vypadaj skoro stejně, a potvrdím volbu. Ze zdi vyjede ramínko s navoleným oblečením a já se dám do oblékání.

Musím se přiznat, že já a obleky máme jaksi komplikovaný vztah. Na jednu stranu mi přijdou fakt prima, jelikož v obleku vypadám sexy. Vždycky se pak proměňuju před zrcadlem a mrkám na sebe. Na druhou stranu je mi v něm nehorázný, ale nehorázný vedro. Bylo mi řečeno, že se všechny obleky vyrábí z velice vzdušných látek. Ha. To určitě. Nehledě na to, že na sobě musím mít dlouhý rukávy a dlouhý kalhoty a kravatu, jejímž hlavním úkolem je zaškrtit mě. No mě klepne pepka. Přátelé, musíte mě pochopit – já opravdu rád vypadám jak velké gentleman a bohatej galán a tak dále. Ale kdybych takhle mohl vypadat, aniž bych se upařil k smrti, byl bych mnohem víc spoko.

Ale život není ízy-pízy, takže se narvu do obleku, nasadím si nudnou hnědou paruku, checknu se v zrcadle, párkrát na sebe zamrkám a vydám se na střechu, kde sídlí moje fáro. Ještě se ale zastavím u obrazovky v obýváku, kde si navolím oběd. Ve zdi se otevře malej výklenek a z něj vyjede cibus. Popadnu ho a po cestě na střechu ho přehazuju z ruky do ruky. Je oranžovej.

*

To se ví, že dorazím o půl hodky pozdě. To je prostě typický. A to se ví, že jen co vkročím do dveří, z davu lidí se vynoří taťulda a rázuje si to ke mně – načureně, měl bych dodat. To je taky typický. Takže když mě popadne za rameno a zatřese mnou, zašklebím se, jelikož všechno je vlastně tak, jak má být. On to ale asi nepobere, poněvadž se zatváří ještě načureněji.

Kdes byl?! Tu větu ke mně pošle tak surově, že sebou cuknu. Wow.

Nech si ty svoje výlevy. Pojd'. Vydá se zpátky k davu a mně, ach jo, nezbejvá nic jinýho než ho následovat. Další dvě hodinky mýho života v řiti.

Všecko je to v podstatě small talk. Jak se máte, hmm, bezvadně, a co vy, hmm, ano, ano, velmi bezvadně, ano, už by mohlo pršet, nebojte, ono zaprší a bude dobře, hmm, ten koktejl je výborný, že, no to tedy ano, už dlouho jsem neměla tak dobrý koktejl, tenhle je však vynikající, to tedy ano, hmm, a jak se má váš syn, ale ten se má perfektně, stále ve firmě, a co vaše auto, pořídili jste si nové, ne, ještě ne, ale už přemýšlíme, přemýšlíme, to se ví, už je třeba vyměnit ho za jiné, rok je příliš dlouhá doba, navíc mě už dá se říci omrzelo, hmm, už by mohlo pršet, ach, ten koktejl je famózní!, a jak se má váš syn, stále ve firmě?

Asi zhynu.

Matka mě jako obvykle ignoruje. Otec mě furt někam tahá, ale vždycky, když se snažím zapojit do konverzace, vyšle ke mně varovnej pohled, kterej mluví za všechny myšlenky. A pak se k našemu kroužku businessmanů přidá prezidentka Kleinová a taťulda je ještě ostražitější než předtím, cejtím, jak se vedle mě celej napruží, zatne čelist, mělce dechá, wow, ten se fakt bojí, abych něco nepodělal.

Pánové, jak se daří? zeptá se prezidentka a slušně se na nás usmívá. Kdybych se furt musel takhle culit, potřeboval bych pak chodit s pusou jak buldok ještě tejdén, abych si ji narovnal. Haha, to bylo vtipný. Bobo má v databázi jednu hru, která se jmenuje *Buldok*, v podstatě je to o tom, že se staráte o buldoka, což je taková prapodivná věc na čtyřech nohou se svěšenou pusou a velkýma černýma kukadlama, a vy tomu buldokovi házíte hračku a on pro ni běhá a vydává divný zvuky.

Párkrát jsem to hrál, je to docela přča, dokud vás to po desátým hodu neomrzí. Teď bych za tu hru ale zabíjel, tak moc se tu nudím.

Všichni prezidentce řeknou, že ano, samozřejmě, tahle party je vynikající, jako vždy. Pak se baví o businessu a podobných věcech a otec je celou dobu jak na jehlách, pořád po mně hází pohledy a doufá, že ani slůvko nekváknu. Jsem z toho pěkně nervózní. Koneckonců, je to prezidentka Kleinová a to je samo o sobě dost stresující, natož ustát takovýhle pohledy, to je jak olympická hra. Kleinová mě sice zná, to se ví, na tyhle parties chodím už tisíc let a otec je s ní docela kámoš, teda na business formálním levelu, ale stejně. Vždycky jsem z ní celej vyjukanej, páč... no, páč je to prezidentka Kleinová. O tohleto jsem se fakt nikoho neprosil. Děs běs.

Jak konverzace pokračuje, otec je nervóznější a nervóznější, což znamená, že já jsem nervóznější a nervóznější a začnu se potit a přešlapovat a srdce mi začne tak divně bušit a fakt moc chci vypadnout a nadýchat se vzduchu venku na střeše, jelikož mám pocit, že tohleto fakt hodně podělám, jestli se letem světem nedostanu z týhletý stresující sociální situace. A pak prezidentka řekne: *A co ty, Nico, jak se ti tu líbí? Chutná ti koktejl?*

A já řeknu: *Hrála jste někdy Buldoka?*

A ona řekne: *Co prosím?*

A já řeknu: *Buldoka. Je to taková hra na Bobovi, házíte mu hračky a on pro ně běhá a vydává divný zvuky, je to fakt prima, doporučuju –*

A otec se nervózně zasměje a řekne: *Musíte ho omluvit, ten koktejl s ním zřejmě dělá divy, není dnes ve své kůži. Nico, nechceš jít na vzduch?*

A já řeknu: *Hm. A vystřelím odtamtud jak šipka a prodírám se davem a běžím na střechu, kde rychle sednu do svýho*

fára a nastartuju a letím pryč, pryč po silnici, pryč od tý stupidní party, pryč od tý příšerný situace, pryč od otce a matky, pryč od prezidentky Kleinový, která si teď musí myslet, že nemám všech pět pohromadě, a nechá mě vymazat, a já umru a lidi o mně přestanou mluvit a nikdo si mě nebude pamatovat. Chci letět pryč, pryč od Polis. Jenže to nejde. Nemůžu tohle zpropadený město opustit.

A pak mi dojde, že tohle je poprvý v životě, co si tu fakt přijdu uvězněnej. A ani nevím proč. Teda, já si často přijdu uvězněnej, to se nebojte, ale většinou jde o moje vlastní tělo. Že z něj chci jako vyletět a nemuset ho vláčet s sebou. Anebo o můj byt, a to se pak jdu proletět ve fáru. Ale s Polis nic nenadělám.

Je to celý nějaký prapodivný. Možná je to fakt tím koktejlem. A navíc, vůbec bych takovýhle myšlenky mít neměl, protože Bobo mi vidí do hlavy a já nechci bejt vymazanej. Jenže tahleta myšlenka mě přivede zpátky k tomu původnímu panikaření a celý to jede dokola a dokolečka a já svištím po silnici jak maniak a prudce zatáčím a šlapu na plyn a vítr mě buší do obličeje a cejtím, jak mi z oka teče ta hnusná slaná věc, který se říká slza a která je obecně přijatelná, jen pokud ji způsobuje 1) romantickéj film 2) radost 3) rozchod, ale jenom první tejdén, pak je to už divný. Jenže mně se to teď děje z nějakýho jinýho nepopsatelnýho důvodu. A to by nemělo. Takže přestanu.

Tak, Nico. Nádech, výdech. Nádech, výdech. Zpomal. Tak. Všecko je OK. Všecko je OK. Všecko je OK.

A pak mě další hodinu fáro vozí na autopilota po obloze a já ležím na zadní sedačce, zírám na tmavý nebe nad sebou a říkám si, že kdybych furt letěl nahoru a nahoru, vzhůru do tý černoty k těm prapodivným malým světýlkům, mohl bych

třeba doletět až na konec světa – kdyby mě ochranná zeď nespálila na uhel.

5

Začínám bejt pěkně netrpělivej.

Už jsem zašel třikrát do lýtárny a ani jednou tam nebyla. Do mojí školy, zdá se, nechodí. Aspoň jsem ji tam nezahlídnul. Dokonce jsem obešel pár heren, jestli tam náhodou nezablou-dila. Nic. Nic a nic a nic.

Přátelé, já vím, že jsem asi trochu šílenej, ale jestli ji znova neuvidím, přísahám, že se zcvoknu. Jelikož si budu myslet, že byla jenom sen. A pak budu furt spát, abych ji jako zase potkal. A pak usnu navěky věků. A to by byla škoda.

Já ji vlastně hledám jen proto, abych se ujistil, že nejsem blázen. Až ji najdu, všechno bude zase hopla hejsa a už ji nebu-du muset nikdy znova vidět, páč budu jako ujištěnej, že mám pořád všech pět švestek pohromadě. Aspoň doufám.

V posilce jsem ji taky nikdy neviděl. Dokonce jsem se tak jako ležérně, jakoby nic, všechno je cajk, poptal kámošů. Řekli, že tam nikdy nikoho takovýho nepotkali, a jestli jsem jako záá-milovanej, tak jsem jim řekl, že je to pěkná hovadina, co si to o mně myslí, byl jsem jenom zvědavej, páč se líbí mému kámo-šovi. Jenže to jsem se pěkně podřekl, přátelé, jelikož moji ká-moši jsou moji jediní kámoši, takže mě prohlídli a od té doby si ze mě furt dělaj šoufky. Ale mně je to už šumák. Stejně mě moc nezajímá, co si myslej. Leo umí jenom sexovat a zvedat činky. Tak co je mi po něm.

Už je to několik tejdňů, co jsem ji viděl v lýtárně. Mám splín.

Po večerech civím na romantárny a ty slaný hnusárny produkuju po litrech, jak mi furt tečou dojetím z očí. Jsem fakt hrozná citlivka. Otec se mnou už vůbec nekomunikuje – truceje, jelikož jsem ho prej mistrovsky ztrapnil. Že jsem ztrapnil sebe a doteď se mi z toho klepou ručky, to už ho nezajímá. Já se o jeho pozornost prosit nebudu. Může zmizet z mýho života do šumafuč, tak moc mě nezajímá. A matka to samý. Tak. A máte to.

Bobo se mě snaží utěšit. Tvrdí, že má všechno potřebný k tomu, abych tu holku kontaktoval – může jí zavolat a spojit nás dřív, než řeknu abrakadabra. Jenže já nechci. Nevím, jestli ji chci vlastně vůbec znova vidět, jelikož ten její pohled byl takovej až moc vědoucí, jestli mě chápete. Měl jsem pocit, jako by mě znala a já znal ji, jako by mi stačila jedna hodina s ní a hnedka bych do ní byl úplnej magor. Celý to prostě bylo moc intenzivní, no.

Upřímně si nejsem ani jistej, jestli mám v životě ještě nějakej prostor na víc intenzity než momentálně pociťuju. Mám tak trochu pocit, že si toho dramatu umím sám vytvořit až až.

Navíc, brouzdání lítárnou a přemejšlení, jestli ji náhodou omylem nezahlídnou, je něco jinýho než sebrat se a letět za ní. Já bych preferoval, kdyby se to stalo jako ve filmech. Jestli jsme se osudově potkali poprvý, třeba se osudově potkáme i podruhé, což?

A vůbec, celá tahleta situace mě začíná pěkně otravovat. Vůbec se mi to nelíbí. Radši na to nemyslet.

Takže uplynou další dva tejdny. A já se rozhodnu, že už mě to vlastně nezajímá. Ať už se mi zdála, nebo ne, je pryč a já už se tím nechci zaobírat. Po tisíci letech vyřáším na pártošku, kterou pořádá Leo. Informoval mě, že tam jsou nový bejbies

a bejbové, který by se mi mohli líbit. Všichni kámoši si o mě dělají starosti, páč jsem od Ali s nikým nerandil, a to je pěkně podezřelý.

Nejhorší je, že dneska se to nedá na nic svést – nechce se vám? To je pěkně divný. Není vám dobře? Rychle do nemocnice, abyste to nerozšířili a nezabili celou Polis. Jste po rozchodu? No a co? Dneska jsou fakt těžký časy pro samotáře.

Takže jedu na tu pártošku a docela se těším. Dám si pár prášičků, pěkně to rozjedu, nabrnknu si někoho a život bude zase prima.

Ale to se samo sebou nestane, kamarádi, páč jinak by to nebyla zajímavá story. Určo už vám došlo, co se přihodí. Je to jasný jak facka.

*

Je tam.

Vejdu do dveří a ona je tam. Zlatý vlasy, zlatej ohoz, tmavá kůže, kočičí oči. Je to ona. Stojí u velký skleněný zdi v obýváku, kterej vypadá absolutně identicky jako ten můj, a kouká ven. V ruce má růžovej cibus. Všude kolem se lidi baví a smějou a tak dále. Já je nevědomky ztlumím, takže všechno, co slyším, je múzika, můj vlastní dech a moje paralyzovaný myšlenky.

Uf. Uf. Uf.

Cejtím, jak se ve mně zvedá vlna paniky. Ne, ne, ne. Nohy se mi skoro automaticky otáčí a chtěj vyběhnout ze dveří, ale já je silou vůle zastavím. Tak. Nádech, výdech. Nádech, výdech. Ježíšmarja, proč se mi tohleto poslední dobou děje čím dál tím víc? Se mnou je snad něco fakt špatně, to je furt nějaká panika. Fakt se začínám rozpadat. Dřív jsem to s bejbies tak uměl. A teď se na mě podívejte, přátelé. Klubíčko nervů. No to není normální, tohleto.

Polknu. Uf. Krok dopředu. A další. Pomalu k ní jdu, skoro se až plížím. Možná proto tak vyjeknu a poskočím, když mi na rameno dopadne Leovo ruka.

Co děláš, kámo?

Jsi mě vylekal, ne?!

Ježíš, tak promiň, ne. Jsem tě chtěl představit tady Gregovi.

Zmateně mrknu na Grega, kterej se na mě culí jak disco koule. Čau, řeknu.

Čau, řekne on.

Podívám se na Lea. Leo se podívá na mě. Pak se podívá na Grega. Čeká. Stojí. Mlčí. Všichni tři stojíme a mlčíme jak trubky. Pak se Leo podívá na mě. A zamračí se. Odtáhne mě o pár kroků dál. *Co ti je?* vystřelí na mě.

Co by mi bylo? Nic mi není.

Já tě tady dost očividně právě s někým seznamuju a ty mlčíš jak cibus.

Nevím, co mám říkat.

Zavrtí hlavou. *Já fakt nevím, co s tebou je, ty vole. Dřív sis zvládnul nabrknout lidi sám.*

Trochu se seberu a protočím panenky. *Leo, dík za snahu, ale já tvoji pomoc fakt nepotřebuju. Greg není můj typ, oukej?*

Pokrčí rameny, už ho to nezajímá. *Oukej.* A odejde. A Greg tam furt stojí a civí na mě. Ještě se nepřestal culit. Povzdechnu si a vrátím se k němu. Čau, řeknu zase.

Čau, řekne on.

Přemejšlím, jestli se tahle situace dá dotáhnout do ještě trapnějšího stadia. Takže to zkusím: *Nejsi můj typ,* řeknu.

Aha, řekne on. Furt se culí. *Tak čau.*

Čau, řeknu já. Greg odejde.

To máme vyřešeno. Mrknu, jestli je ta holka furt na svým místě. Je. Ale teď se baví s nějakým týpkem, kterej se ji velmi

očividně snaží sbalit. Mám chuť složit si palici do dlaní. Tohleto bude dlouhý večer.

Několik minut tak jako otálím, přešlapuju, chodím po bytě a civím na lidi. Pak mě to přestane bavit. Ten týpek se k ní pomaloučku přibližuje a čas od času řekne nějaký vtípek, kterej ji donutí zaculit se. Ale jenom trochu, tak jako nuceně. Určitě je otrávená. Já na to mám čuch.

Takže se rozhodnu zachránit ji. Nico Superhrdina. Ha. Uf, uf, už si to k nim šinu. Zastavím se moc blízko u nich, ale už je pozdě na to, abych dal zpátečku. Oba se na mě podívají.

Čau, řeknu. Máme tu další kolo.

Čau, řekne on, podrážděně.

Ona neodpoví, jen na mě kouká.

Nadechnu se. *Uhm, jak je?*

Týpek se pěkně zamračí a opře se jednou rukou o zeď za ní, takže je k ní teď nebezpečně blízko. *Kámo, zrovna jsme byli uprostřed konverzace. To není moc zdvořilý, chápeš. Takhle nás vyrušit.*

Kouknu na ni a ona furt nic neříká. Šmarja.

Aha, hm, pošlu k němu. Přešlápnu. A pak se rozhodnu, že už mě nebaví bejt nervózní a utáplej. Pravej Nico přichází, přátelé. Taky se opřu o stěnu, takže tu holku teď vězníme z obou stran. Přišlo mi, že ta konverzace neměla moc grády, tak jsem se rozhodl zasáhnout.

Chystá se odpovědět něco zaručeně chytráckýho, když vtom ona chladně řekne: *Díky, ale já tvoji pomoc nepotřebuju. Dokážu sama zhodnotit, jestli konverzace má grády, nebo ne.*

Což mě teda úplně položí na lopatky. On se na mě vítězně zašklebí a přejede jí prstem po paži. *Líp bych to neřekl, bejby.*

Fujtajksl, to je slizák. *Oukej, řeknu, tak já nebudu rušit. Otočím se, jako že odejdu, když vtom ona prohlásí: A už před deseti*

nudnýma balicíma frázema jsem zhodnotila, že grády fakt nemá. Promiň, třeba někdy jindy, Tede. Odplaší jeho prsty ze svý ruky, jako kdyby šlo o nějakou infekci, a podívá se na mě. Jdeme na střechu? Tady je přelidněno.

Civím na ni jak tajtrlík, takže mě vezme za ruku (!) a začneme se brodit davem směrem ke dveřím.

Vystoupíme ven do tmavý noci. Čekám, jestli jako něco řekne, ale ona ani muk. Mlčky si to štrádujeme po tý dlouhý střeše, až dojdeme na samej okraj. Je tam taková malá zídka, co střechu ohraničuje, ale docela lehce by se přes ni dalo přepadnout. Přátelé, asi si říkáte, že je to trochu hazardní – stavět všude střechy, ze kterých se dá skákat, když se tady velmi očiividně snažíme zachovat lidskou rasu a tak podobně. Já vám ale něco povím. Když z tý střechy skočíte, o několik metrů níž vás zastaví taková neviditelná síť, která vás jakože zmrazí v letu, a vy pak musíte tisíc let čekat, než přijdou ochránci a dostanou vás odtamtud. No, a pak vás vyslychaj, pokládaj vám samý dotazy ohledně vašich sebevražedných sklonů a tak dále, a váš život už nikdy není stejnej, páč se dostanete na černej list těch, co ohrožujou lidskej druh a evoluci. My tu v Polis žádný sebevrahy nechceme. To ví každej. Tyhle pokusy se někdy vysílaj na Bobovi a ti lidi, co si tak moc přejou umřít a nemůžou, jsou pak do konce života opovrhovaný a jdou minimálně o třídu níž.

Jestli vám, kamarádi, můžu dát jednu radu, tak tuhle: V Polis se fakt nikdy nepokoušejte zabít. Já teda propánakrále nemám tucha, proč by to někdo dělal, ale lidi jsou někdy prostě šílení.

Takže si hačneme na tu zídku a dělí nás od sebe jenom pár centimetrů, z čehož se mi jaksí potí ruce. Je parná noc. Mám na sobě jen lehkou košili a kraťasy, ale stejně se vařím. Sedíme a čučíme na Polis pod náma. Áčka bydlí v těch nejvyšších nejmodernějších mrakodrapech, to se ví, takže tu máme pěkněj

výhled na všechny ty propojené baráky, jak se táhnou do nekonečna. V oknech se ještě furt svítí, je kolem půlnoci, takže noční život teprve začíná. Aspoň pro nás mladý, starouši už si lebedí v postelích.

Je skoro ticho. Jako podklad mi tlumeně hraje jazzová múzika, to poslouchám na uklidnění, chápeme. Mrknu dolů, do té černý hloubky pod náma, a zamotá se mi šiška. Zamrám. Kouknu vzhůru, abych tu představu vyhnal z mysli. I kdybych spadnul, nezabil bych se, takže se přece není čeho bát, ne? Ale stejně mám z toho pěkně nepříjemnej pocit, přátelé. Tam někde v žaludku. Celý tělo mám napjatý. Dává mi najevo, že ještě nechce natáhnout brka. A to já teda taky ne, obzvlášť teď, když jsem ji konečně našel.

A nemusel jsem k tomu použít žádnýho Boba! Bobo si může tu svoji vševědoucnost strčit někam. Osud je silnější. Šmarjamane, já si fakt někdy moc romanticizuju život.

Podívám se na ni a zjistím, že na mě civí. Zamrám. Ticho prořízne výbuch smíchu ze střechy o pár pater níž. Někdo se tak moc baví, že svoje pocity musel poslat na kilometr daleko. To nenávidím. Proč si svoje myšlenky nemůžou nechat pro sebe, do řiti? Nemusí se mi s nima cpát do kebuly.

Ještě mi ten smích doznívá v šišuli, když ke mně pošle: *Jak se jmenuješ?*

Nico. A ty?

Tabitha.

Tabitha. Tabitha, Tabitha, Tabitha. To je prima jméno.

Ušklíbne se. Tvoje taky není špatný.

Ujde. Radši bych se jmenoval nějak víc coolově, třeba Leo nebo Azul, víš co, jako Azul První. Azul První je považovanej za zakladatele civilizace po prvním Zániku. Dělam chytrýho.

A Kirstan Čtvrtý bys třeba bejt nechtěl?

Přijde mi, že si ze mě dělá šoufky, jenomže já nemám šajn, kdo to je, tenhle ten Kirstan Čtvrtý, takže jenom pokrčím rameny.

Máš ráda růžovej cibus? řeknu pak, protože mě nic jinýho nenapadá a ona ho furt drží v ruce.

Podívá se na něj a řekne: *Asi. Není v nich moc velkej rozdíl. Děláš si šoufky? Vždyť žlutej je naprosto nechutnej!*

Což vykouzlí opravdovej úsměv, ne jako tamten nucenej s Bedem nebo Sedem nebo jak se ten slizák jmenoval. *To je fakt. Žlutej je hnus.*

Znova je ticho. Přemejšlej, Nico, rychle, rychle, vymysli něco. Cokoliv.

Hrála jsi někdy Buldoka? No to si snad moje šiška dělá šoufky.

Zamračí se. *Ne?*

Zavrtím hlavou. *Já taky ne.*

Aha. Dívá se na mě nechápavýma kočičíma očima, obočí svraštěný, koutky pusy roztažený do úsměvu. Ona je vám tak krásná, že se mi asi trošku zamotala šiška.

Takže hraješ hry? zeptá se potom.

Pokrčím rameny. *No, tak znáš to, sem tam si něco zabraju, nic horkýho, žádná závislost nebo tak.* Snažím se vyhnat z mysli vzpomínku na včerejší večer, kdy jsem sedm hodin v kuse pařil *Escape*.

Co máš rád kromě her?

Tak na toto nejsem připravenej, přátelé. Nikdy se mě nikdo neptá, co mám rád. Co mám rád?

Múziku.

Každý má rád „múziku“, když nám ustavičně hraje do uší.

Dělá si ze mě prču, ale mně to neva.

Ale já ji mám fakt rád.

Jakou kapelu máš nejradši?

Arctic Monkeys, Radiohead...

Hmm, předZániková muzika, zajímavý.

Taky mám rád Crazy Polisáky.

Takže jsi i do současné hudby, jo?

Jak do čeho. Kitties mi přijdou padlý na kebuli. Nemám rád přílišný elektro.

Dneska je elektro všude.

Já vím. Je to pěkně vysínutý.

Naše spojení se odmlčí. Pak řeknu: Taky mám rád múziku z dvacátého století před Zánikem. Přijde mi fakt coolová.

Takže tu máme fanouška ABBY?

Hej! ABBA není jediná kapela z té doby, budeš se divit, ale existovaly jich stovky! ohradím se.

Její smích se mi rozezvoní v myšlenkách. To je vám tak líbezná melodie. Asi se mi právě roztekl mozek. Já přece vím. Taky mám ráda dvacátý století, odpoví.

Kývnu. Pak se zblázním a zeptám se: Co posloucháš teď? Šmarjamane, já jsem se zcvoknul. Fakt ale. V jednu chvíli mluvím o tom, jak je ptát se na songy úchylný, a než se nadějete, je ze mě úchylák století.

*Nadzvedne obočí. Chceš se mnou splynout nebo co? vyšle do-
bíravým tónem.*

Hoří mi obličej. Ne, to ne! To ne, ne, neboj, haha, tak jsem to nemyslel, ne, to ne, haha. Polknu. Jenom jsem byl zvědavěj. To je celý. Nemám zájem o nějaký pošahaný splynutí.

Zašklebí se sama pro sebe, jako kdyby chápala nějaký vtíp, co mi úplně přelítnul přes hlavu, a s očima upřenýma do tmy Polis řekne: Poslouchám Fleetwood Mac.

Polknu. Ty mám rád. Jakože moc.

Já taky, proto je poslouchám.

To dává smysl.

To bych teda řekla.

Ticho. A já zjistím, že se mi Bobo automaticky přepíná na Fleetwood Mac playlist. *Nech toho*, pošlu k němu. *Nebud' úchy-
lák a pusť tam něco jinýho.*

Co by si Nico přál, aby Bobo pustil? zeptá se Bobo. V jeho robotickým tónu slyším lehký záchvěvy posměchu. Blbeček jeden digitální.

Nevím, ne. Pusť tam, co chceš. Načež se mi v uších rozezní „Dancing Queen“ a já plesknou svůj Bobo náramek, přestože vím, že ho to nebolí. *Přestaň si ze mě dělat soufky a dej tam zpátky ten jazz!*

Jak si přejete, pane.

Mrknu na Tabithu a zjistím, že se na mě dívá s otázkou v očích.

Uhm, řeknu. Bobo. Jako bych to tím celý vysvětlil. *Hm, takže, hm, chodíš do litérny často?*

Pokrčí rameny. Někdy. Je to dobrý na odreagování.

To bych řekl. Je to můj oblíbenej druh zábavy. Teda kromě mýho fára.

Hmm.

Máš fáro?

Ne. Já jsem Běčko.

Aha. Odmlčíme se, jenže tentokrát je to ticho docela trapný (jestli už teda nebylo trapný předtím). Určitě si myslí, že jí teď opovrhuju. Snažím se to rychle zachránit: *Běčka taky můžou mít fára, ne?*

Ušklíbne se. *Jo, ale fakticky ho má hodně málo lidí. Jsme dost bohatý, ale ne áčkově bohatý. Navíc nemáme tak dobrý kontakty jako vy.*

Polknu. *Kdybys chtěla, tak... to můžu zařídit. Já mám kontakty úplně excelentní třeba.*

To by mě zajímalo jaký?

Asi bych jí teď měl říct, že můj táta vlastní jeden z nejúspěšnějších businessů v Polis, že můj táta je ten známej boháč Enfo 133, kterej se zná se samotnou prezidentkou. Měl bych jí říct, že ten jeho business budu jednou vést, že tam pracuju a že jí můžu nechat vyrobit, kolik autáků jen chce, protože je krásnější než to nejluxusnější fáro na celým širým světě. Jenže je mi to přišerně blbý. Kdyby byla Áčko, tak je to jiný. Ne, to není ten důvod. Kdyby to nebyla ona, je to jiný. Mám z ní krapet strach, asi protože se chová tak coolově.

No, různý, znáš to, vypadne ze mě.

Nadzvedne obočí. Neznám.

Hm.

No tak?

Chceš se proletět? Mám takovýho tucha, že jsem to teď úplně dodělal, páč si nedokážu představit lepší způsob, jak jí svoje privilegia strčit pod nos. Určitě se teď načurí a odejde a já ji už nikdy neuvidím.

Ale ona místo toho po chvíli přemejšlení řekne: *To by bylo fajn.*

Fakt?!

Jasně. Proč ne? Nikdy jsem v autě neletěla.

Nikdy?! Asi jsem nadšenější, než by se slušelo, ale tenhle obrat událostí mě fakt těší, přátelé. Hřeje mě to u srdíčka, chápete.

Nikdy.

Seskočím ze zídky zpátky na střechu a natáhnu k ní ruku. *Tak to je mi ctí být svědkem tvýho poprvé.*

A ona se zaculí a je tak moc hezká, když se usmívá, přátelé, rýsujou se jí lehký vrásky kolem očí a ta její cool energie se tak trochu zjemní. Dokázal bych na ni čučet celej den. Já bych na